Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

13. december 2016 *

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder, der har tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban — forordning (EF) nr. 881/2002 — indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer tilhørende en person, der er opført på en liste opstillet af et organ under De Forenede Nationer — opførelse af denne persons navn på listen i bilag I til forordning nr. 881/2002 — annullationssøgsmål — rimelig frist — pligt til at kontrollere og begrunde, at de påberåbte grunde er velbegrundede — domstolsprøvelse«

I sag T-248/13,

Mohammed Al-Ghabra, London (Det Forenede Kongerige), ved barrister E. Grieves og solicitor J. Carey,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen først ved M. Konstantinidis, T. Scharf og F. Erlbacher, derefter ved M. Konstantinidis og F. Erlbacher, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland først ved S. Behzadi-Spencer og V. Kaye, derefter ved V. Kaye, derefter ved S. Brandon, og endelig ved C. Crane, som befuldmægtigede, bistået af T. Eicke, QC,

og af

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix og E. Finnegan, som befuldmægtigede,

intervenienter,

angående en påstand i henhold til artikel 263 TEUF om annullation af dels Kommissionens forordning (EF) nr. 14/2007 af 10. januar 2007 om 74. ændring af Rådets forordning (EF) nr. 881/2002 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder, der har tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban, og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 467/2001 (EUT 2007, L 6, s. 6), for så vidt som den vedrører sagsøgeren, dels Kommissionens afgørelse Ares (2013) 188023 af 6. marts 2013, som bekræfter, at sagsøgerens navn bevares på listen over personer og enheder, som er omfattet af bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 881/2002 af 27. maj 2002 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod

* Processprog: engelsk.

visse personer og enheder, der har tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban, og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 467/2001 om forbud mod udførsel af visse varer og tjenesteydelser til Afghanistan, om styrkelse af flyveforbuddet og om udvidelse af indefrysningen af midler og andre økonomiske ressourcer over for Taliban i Afghanistan (EFT 2002, L 139, s. 9).

har

RETTEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, S. Papasavvas, og dommerne E. Bieliūnas og I.S. Forrester (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig S. Spyropoulos,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. februar 2016,

afsagt følgende

Dom [1]

Tvistens baggrund

1 Den 12. december 2006 blev navnet på sagsøgeren, Mohammed Al-Ghabra, efter anmodning fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilføjet den liste, der er opstillet af den sanktionskomité, som blev nedsat ved De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1267 (1999) af 15. oktober 1999 om situationen i Afghanistan (herefter henholdsvis »sanktionskomitéen« og »sanktionskomitéens liste«), som en person med tilknytning til Al-Qaida-organisationen.

2 Med Kommissionens forordning (EF) nr. 14/2007 af 10. januar 2007 om 74. ændring af Rådets forordning (EF) nr. 881/2002 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder, der har tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban, og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 467/2001 (EFT 2007, L 6, s. 6, herefter »den anfægtede forordning«), blev Mohammed Al-Ghabras navn tilføjet listen over personer og enheder, hvis pengemidler og andre økonomiske ressourcer skal indefryses i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 881/2002 af 27. maj 2002 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder, der har tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban, og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 467/2001 om forbud mod udførsel af visse varer og tjenesteydelser til Afghanistan, om styrkelse af flyveforbuddet og om udvidelse af indefrysningen af midler og andre økonomiske ressourcer over for Taliban i Afghanistan (EFT 2002, L 139, s. 9) (herefter »den anfægtede liste«).

3 Ved skrivelse af 12. juni 2007 meddelte Det Forenede Kongeriges udenrigs- og Commonwealthministerium (United Kingdom Foreign and Commonwealth Office, herefter »FCO«) sagsøgeren, at Det Forenede Kongerige havde anmodet om, at hans navn blev opført på sanktionskomitéens liste. FCO sendte endvidere sagsøgeren en »kopi af den del af fremstillingen af det faktiske grundlag for anmodningen, der kunne videregives«, idet ministeriet tilføjede, at »af hensyn til den nationale sikkerhed, og henset til oplysningernes følsomme karakter, vil det være i strid med offentlige interesser at videregive hele denne fremstilling«.

1 — Der gengives kun de præmisser i nærværende dom, som Retten finder det relevant at offentliggøre.

4 Ved skrivelse af 13. februar 2009 henvendte sagsøgeren sig til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber med en anmodning om fornyet vurdering af opførelsen af hans navn på den anfægtede liste med henblik på at anfægte dens lovlighed i lyset af dom af 3. september 2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen (C-402/05 P og C-415/05 P, herefter »Kadi I-dommen«, EU:C:2008:461).

5 Ved skrivelse af 8. maj 2009 oplyste Kommissionen sagsøgeren om, at den ikke var i besiddelse af den begrundelse, som lå til grund for opførelsen af hans navn på sanktionskomitéens liste (herefter »begrundelsen«), og tilføjede, at den ville videregive begrundelsen til sagsøgeren, så snart den havde modtaget den fra sanktionskomitéen.

6 Ved skrivelse af 10. maj 2010 sendte Kommissionen sagsøgeren den begrundelse, som den havde modtaget fra sanktionskomitéen, med følgende ordlyd:

»Mohammed Al-Ghabra […] blev opført [på sanktionskomitéens liste] den 12. december 2006 i henhold til punkt 1 og 2 i [De Forenede Nationers Sikkerhedsråds] resolution 1617 (2005) som en person med tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban på grund af »deltagelse i finansiering, planlægning, facilitering, forberedelse eller begåelse af handlinger eller aktiviteter begået af, med, på vegne af eller med henblik på at støtte« samt »rekruttering til« Al-Qaida-organisationen og Harakat ul-Mujahidin/HuM. […]

Supplerende oplysninger

Mohammed Al-Ghabra har haft jævnlig kontakt med højtplacerede personer inden for Al-Qaida-organisationen. I 2002 mødte Mohammed Al-Ghabra Al-Qaida-lederen Faraj Al-Libi.

Mohammed Al-Ghabra har spillet en central rolle i radikaliseringen af unge muslimer i Det Forenede Kongerige ved såvel direkte kontakt som ved udbredelse af ekstremistiske medier. Efter at have radikaliseret disse personer rekrutterede han dem til Al-Qaida-organisationen og faciliterede ofte deres rejser og arrangerede gennem sit omfattende kontaktnetværk deres deltagelse i Al-Qaida-træningslejre. Nogle af disse personer deltog efterfølgende i planlægning af terrorangreb i udlandet fra Det Forenede Kongerige.

Mohammed Al-Ghabra har også ydet materiel og logistisk støtte til Al-Qaida-organisationen og andre organisationer, hvoraf nogle også yder logistisk støtte til Al-Qaida-organisationen. Han har arrangeret rejser til Pakistan, for at de rekrutterede kunne møde højtplacerede personer i Al-Qaida-organisationen og gennemføre en specifik terroristtræning. Flere af disse personer er vendt tilbage til Det Forenede Kongerige for at deltage i fordækte aktiviteter på vegne af Al-Qaida-organisationen. Desuden har Mohammed Al-Ghabra direkte hjulpet personer, der deltager i terrorvirksomhed i Det Forenede Kongerige og andre steder, ved at yde dem finansiel, logistisk og materiel støtte. Han har ligeledes faciliteret rejser til Irak for personer i Det Forenede Kongerige med henblik på selv at kæmpe og støtte andre kæmpende.

Mohammed Al-Ghabra har haft nær tilknytning til Harakat ul-Mujahidin/HuM […] og har gennemgået terroristtræning i en HuM-lejr. HuM sendte Mohammed Al-Ghabra tilbage til Det Forenede Kongerige for at rejse midler på organisationens vegne.

[…]«

7 Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger som svar herpå til Kommissionen ved skrivelse af 8. juli 2010 med henblik på at tilbagevise beskyldningerne mod ham i begrundelsen og anmode om at blive gjort bekendt med beviserne til støtte herfor.

8 Ved skrivelse af 10. september 2010 bekræftede Kommissionen modtagelsen af denne skrivelse og meddelte sagsøgeren, at den ville foretage en fornyet vurdering af opførelsen af hans navn på den anfægtede liste. Den meddelte ham desuden, at han i medfør af De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1904 (2009) kunne indgive en anmodning om at blive slettet af sanktionskomitéens liste til De Forenede Nationers ombudsmand.

9 Ved skrivelse af 18. januar 2011 sendte Kommissionen sagsøgerens bemærkninger af 8. juli 2010 til sanktionskomitéen og bad den om yderligere oplysninger om grundene til opførelsen af sagsøgerens navn på sanktionskomitéens liste.

10 Ved skrivelse af 22. marts 2011 rykkede sagsøgeren Kommissionen for et svar.

11 Ved skrivelse af 3. maj 2011 oplyste Kommissionen sagsøgeren om, at den havde indledt en fornyet vurdering af opførelsen af hans navn på den omhandlede liste, og meddelte ham, at denne fornyede vurdering sandsynligvis ville vare adskillige måneder endnu, eftersom den stadig afventede svar på sine anmodninger om nærmere oplysninger. I samme skrivelse foreslog Kommissionen på ny sagsøgeren at fremsætte en anmodning over for De Forenede Nationers ombudsmand om at blive slettet af listen.

12 Ved skrivelse af 28. juni 2011 svarede sagsøgeren Kommissionen, idet han tilkendegav, at forsinkelsen med behandlingen af sagen og vedtagelsen af en endelig afgørelse var uacceptabel, henset til de ulemper, det indebar i hans daglige tilværelse. Han udbad sig endvidere en forklaring på denne forsinkelse.

13 Ved skrivelse af 26. august 2011 fremsendte sanktionskomitéen yderligere oplysninger til Kommissionen om grundene til opførelsen af sagsøgerens navn på sanktionskomitéens liste.

14 Ved skrivelse af 19. oktober 2011 oplyste Kommissionen sagsøgeren om, at den fornyede vurdering af opførelsen af hans navn på den anfægtede liste endnu pågik. Den meddelte ham endvidere, at sanktionskomitéen for nylig havde givet den yderligere, »mere specifikke« oplysninger vedrørende begrundelsen (herefter »det første tillæg til begrundelsen«), nemlig følgende:

»Mohammed Al-Ghabra er en fremtrædende ekstremist i Det Forenede Kongerige, som har tilknytning til et betydeligt antal ekstremister. Mohammed Al-Ghabra har længe haft jævnlig kontakt med højtstående personer i Al-Qaida-organisationen i Pakistan. I 2002 mødte han Al-Qaida-lederen Faraj Al-Libi, en højtstående leder i Al-Qaida-organisationen, som blev anholdt af de pakistanske myndigheder i 2005, og som for tiden er frihedsberøvet i De Forenede Stater. Mohammed Al-Ghabra har i en uge opholdt sig på Faraj Al-Libis bopæl. Mohammed Al-Ghabra har ligeledes været i jævnlig kontakt med et stort antal ekstremister i Det Forenede Kongerige og har deltaget i radikalisering af personer i Det Forenede Kongerige gennem udbredelse af ekstremistiske medier.

Mohammed Al-Ghabra har stærke bånd til den militante kashmirske gruppe Harakat ul-Mujahidin (HuM). Mohammed Al-Ghabra menes at have gennemgået jihadtræning i en HuM-træningslejr i Aza i Kashmir i 2002. Under sit ophold i denne lejr lærte Mohammed Al-Ghabra at bruge AK-47 stormgeværer og pistoler. Det menes også, at han havde til hensigt at kæmpe i Kashmir, men at HuM forhindrede ham heri, idet organisationen havde brug for personer, som vendte tilbage til Det Forenede Kongerige for at rejse midler dér. Under sit ophold i Pakistan mødte Mohammed Al-Ghabra endvidere Haroon Rashid Aswat, som senere blev anholdt og udvist til Det Forenede Kongerige på grund af terrorrelaterede aktiviteter. Haroon Rashid Aswat er frihedsberøvet i Det Forenede Kongerige, hvor han afventer udvisning til De Forenede Stater på grundlag af terroranklager. Selv om hans aktiver er blevet indefrosset, er Mohammed Al-Ghabra stadig i kontakt med ekstremister, og han deltager stadig i ekstremistisk virksomhed.

I december 2009 planlagde Mohammed Al-Ghabra terrorangreb mod virksomheder i Det Forenede Kongerige, men han manglede de nødvendige ressourcer til at gennemføre dem.

[…]«

15 I samme skrivelse præciserede Kommissionen, at disse oplysninger blev meddelt sagsøgeren, for at han kunne tilkendegive sine synspunkter forud for vedtagelsen af en afgørelse efter fornyet vurdering, og at han havde indtil den 11. november 2011 til at gøre det.

16 Ved skrivelse af 10. november 2011 svarede sagsøgeren Kommissionen med henblik på at tilbagevise de nye oplysninger, der var angivet for hans vedkommende i det første tillæg til begrundelsen, som han for størstedelens vedkommende anså for at være »af lignende karakter som de grunde, som var anført i begrundelsen«, og at anmode om flere oplysninger og beviser vedrørende disse yderligere beskyldninger.

17 Ved skrivelse af 17. maj 2012 sendte sanktionskomitéen Kommissionen flere supplerende oplysninger om grundene til opførelsen af sagsøgerens navn på sanktionskomitéens liste.

18 Ved skrivelse af 29. maj 2012 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den fornyede vurdering af opførelsen af hans navn på den anfægtede liste endnu pågik. Den meddelte ham endvidere, at den for nylig fra sanktionskomitéen havde modtaget yderligere, »mere specifikke« oplysninger vedrørende begrundelsen (herefter »det andet tillæg til begrundelsen«), nemlig følgende:

»I august 2006 modtog Mohammed Al-Ghabra et antal genstande, herunder martyrvideoer, af en person, som er blevet anonymiseret af Det Forenede Kongeriges retslige myndigheder under initialerne AY, med henblik på videregivelse til ekstremister inden for Al-Qaida-organisationen i Pakistan. Disse martyrvideoer var optaget af personer, der indgik i et netværk af ekstremister i Det Forenede Kongerige, som forberedte flere angreb på passagerfly med afgang fra Det Forenede Kongerige. Disse omstændigheder fulgte efter en række møder mellem disse to personer i Sydafrika i april/maj 2006, som menes at have haft til formål at drøfte spørgsmål med tilknytning til islamistisk ekstremisme.

AY blev anholdt og sigtet for sammensværgelse med henblik på drab og for forberedelse af terrorhandlinger, men blev frikendt i den efterfølgende straffesag, selv om andre medlemmer af netværket blev kendt skyldige og idømt fængselsstraffe for en række forhold, herunder sammensværgelse med henblik på drab, sammensværgelse med henblik på bombeangreb og forberedelse af terrorhandlinger.

Efter frikendelsen blev AY undergivet restriktioner ved en anordning om kontrol [(»control order«)], og han er fortsat undergivet antiterrorforanstaltninger, som er anordnet af Det Forenede Kongeriges indenrigsministerium i henhold til Terrorism Prevention and Investigation Measures Act 2011 [(lov af 2011 om foranstaltninger med henblik på forebyggelse og efterforskning af terrorisme)] under hensyn til, at der er rimelig grund til at antage, at han har deltaget i terrorrelaterede aktiviteter, og at disse foranstaltninger er nødvendige for at forhindre ham i at på ny at deltage i sådanne aktiviteter.«

19 I samme skrivelse præciserede Kommissionen, at disse oplysninger blev meddelt sagsøgeren, for at han kunne tilkendegive sine synspunkter forud for vedtagelsen af en afgørelse efter fornyet vurdering, og at han havde indtil den 15. juni 2012 til at gøre det.

20 Ved skrivelser af 20. juni og 10. juli 2012 svarede sagsøgeren Kommissionen med henblik på at tilbagevise de nye oplysninger, som var angivet for hans vedkommende i det andet tillæg til begrundelsen, idet han bl.a. påpegede, at de savnede bevismæssigt grundlag. Han anmodede ligeledes Kommissionen om, henset til den betydelige forsinkelse, at afslutte den fornyede vurdering.

21 Ved afgørelse Ares (2013) 188023 af 6. marts 2013, som blev fremsendt til sagsøgerens advokater den 11. marts 2013 (herefter »den anfægtede afgørelse«), besluttede Kommissionen efter fornyet vurdering at bevare sagsøgerens navn på den anfægtede liste.

22 Kommissionen anførte i punkt 5 i den anfægtede afgørelse, at oplysningerne i begrundelsen samt i det første og det andet tillæg til begrundelsen omfattede »samtlige grunde til denne afgørelse«.

23 Kommissionen anførte i punkt 7 i den anfægtede afgørelse endvidere, at den »efter at have taget [sagsøgerens] bemærkninger i betragtning, indhentet oplysninger fra sanktionskomitéen og taget målene med indefrysning af midler og økonomiske ressourcer i henhold til forordning nr. 881/2002 i betragtning [fortsat var] af den opfattelse, at […] opførelse[n af hans navn på den anfægtede liste] [var] begrundet«. I denne henseende præciserede den, at sagsøgeren »særlig i [sine] bemærkninger ikke [havde] angivet grunde til at konkludere, at beskyldningerne mod [ham] ikke var rigtige, eller nogen oplysninger til støtte for sine benægtelser«.

24 Kommissionen anførte endvidere i punkt 9 i den anfægtede afgørelse, at det kriterium, som den havde anvendt med hensyn til bevisbyrden, var det kriterium, som var formuleret af Den Finansielle Aktionsgruppe (FATF) i den fortolkende note til den særlige anbefaling nr. III om finansiering af terrorisme, nemlig at »opførelse [af en persons navn på den anfægtede liste] bør være baseret på rimelige grunde til eller et rimeligt grundlag for at nære mistanke om eller antage, at den pågældende […] er terrorist eller finansierer terrorisme eller en terrororganisation«.

Retsforhandlinger og parternes påstande

25 Den 23. april 2013 indgav sagsøgeren en ansøgning om retshjælp, som blev registreret under sagsnummer T-248/13 AJ, med henblik på anlæggelsen af nærværende søgsmål.

26 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling den 10. oktober 2013 blev sagsøgeren bevilget retshjælp, og J. Carey og E. Grieves blev udpeget til at repræsentere ham.

27 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. november 2013 anlagde sagsøgeren nærværende søgsmål.

28 Ved kendelse af 20. maj 2014 tillod formanden for Rettens Tredje Afdeling Det Forenede Kongerige og Rådet for Den Europæiske Union at indtræde i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

29 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Tredje Afdeling) at indlede retsforhandlingernes mundtlige del og har som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 89 i Rettens procesreglement stillet parterne skriftlige spørgsmål og opfordret dem til at besvare et af disse før retsmødet og de øvrige i retsmødet.

30 Den 29. januar 2016 indgav sagsøgeren en supplerende ansøgning om retshjælp.

31 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede skriftlige og mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet den 17. februar 2016.

32 Ved kendelse af 20. april 2016 imødekom formanden for Rettens Tredje Afdeling delvist sagsøgerens supplerende ansøgning om retshjælp.

33 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning af søgsmålet, for så vidt som det tager sigte på annullation af den anfægtede forordning.

— I øvrigt frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Det Forenede Kongerige har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning af søgsmålet, for så vidt som det er rettet mod annullation af den anfægtede forordning.

— Frifindelse for så vidt angår de øvrige dele af søgsmålet.

36 Rådet har nedlagt påstand om afvisning, henholdsvis frifindelse.

Retlige bemærkninger

Formaliteten

37 Kommissionen har, støttet af Det Forenede Kongerige og Rådet, gjort gældende, at det foreliggende søgsmål klart er anlagt for sent og derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det tager sigte på annullation af den anfægtede forordning, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

38 Sagsøgeren har rejst indsigelse mod denne afvisningspåstand.

39 I henhold til artikel 263, stk. 6, TEUF skal »[d]e i denne artikel omhandlede klager […] indgives, inden to måneder efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt klageren eller, i mangel heraf, senest to måneder efter at klageren har fået kendskab til den«.

40 I den foreliggende sag skal det fastslås, at påstanden om annullation af den anfægtede forordning klart er nedlagt for sent, uanset hvilken begivenhed der lægges til grund for fastlæggelsen af det tidspunkt, hvor søgsmålsfristen begyndte at løbe. Hvis det således for det første antages, at denne frist begyndte at løbe fra offentliggørelsen af den anfægtede forordning i *Den Europæiske Unions Tidende*, er det tilstrækkeligt at bemærke, at det foreliggende annullationssøgsmål er anlagt mere end seks år efter dette tidspunkt. Hvis det for det andet antages, at nævnte søgsmålsfrist begyndte at løbe fra tidspunktet for den meddelelse, som skal ske til den berørte, eller i mangel heraf fra den dag, hvor den pågældende har fået kendskab til den (jf. i denne retning dom af 23.4.2013, Gbagbo m.fl. mod Rådet, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 55-59), skal det fastslås, at sagsøgeren fik kendskab til den anfægtede forordning senest den 13. februar 2009, som er den dato, hvor han henvendte sig til Kommissionen gennem sine advokater med henblik på at anmode om en fornyet vurdering af opførelsen af hans navn på den anfægtede liste og anfægte dens lovlighed, mens han først indgav en ansøgning om retshjælp, forud for anlæggelsen af det foreliggende søgsmål, den 23. april 2013.

41 Sagsøgeren har endvidere ikke godtgjort og end ikke hævdet, at der foreligger omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure som omhandlet i artikel 45 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, som ville gøre det muligt at fritage ham for den præklusion, der følger af udløbet af fristen for anlæggelse af søgsmål med henblik på annullation af den anfægtede forordning.

42 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at Retten »har kompetence til at annullere den anfægtede forordning«, idet den ab initio var »åbenbart ulovlig«, idet han ikke blev oplyst om nogen grund hertil i forbindelse med den oprindelige opførelse af hans navn på den anfægtede liste. Sagsøgeren har påpeget, at søgsmål for Retten skal være reelle og ikke illusoriske, og anført, at han, indtil han var blevet gjort bekendt med alle de grunde, som Kommissionen påberåbte sig over for ham, ikke var i stand til at forsvare sig eller indbringe et annullationssøgsmål for Retten.

43 I denne henseende skal der henvises til, at hverken retten til effektiv domstolsbeskyttelse eller retten til at blive hørt påvirkes af en streng overholdelse af Den Europæiske Unions regler om søgsmålsfrister, der i henhold til fast retspraksis beror på hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller enhver vilkårlighed i retsplejen (jf. dom af 18.6.2015, Ipatau mod Rådet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, præmis 14 og den deri nævnte retspraksis).

44 Hertil kommer, at intet forhindrede sagsøgeren i at anlægge et søgsmål med henblik på annullation af den anfægtede forordning forud for meddelelsen af grundene til opførelsen af hans navn på den anfægtede liste, idet et sådant søgsmål netop kunne støttes på denne manglende meddelelse.

45 Det følger af det ovenstående, at det foreliggende søgsmål skal afvises, for så vidt som det er rettet mod den anfægtede forordning, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

Realiteten

46 Sagsøgeren har i det væsentlige fremsat fem anbringender til støtte for søgsmålet om for det første tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist, for det andet tilsidesættelse af Kommissionens forpligtelse til selv at foretage en behørig vurdering af spørgsmålet, om sagsøgeren opfyldte de relevante kriterier for, at hans navn kunne bevares på den anfægtede liste, for det tredje tilsidesættelse af reglerne om bevisbyrde og bevisførelse, for det fjerde retlige mangler ved begrundelsen og for det femte tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Det første anbringende om tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist

47 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er ulovlig, dels fordi begrundelsen og det første og det andet tillæg til begrundelsen ikke blev meddelt ham i deres helhed inden for en rimelig frist efter vedtagelsen af den anfægtede forordning, dels fordi den anfægtede afgørelse ikke blev vedtaget inden for en rimelig frist fra modtagelsen af sagsøgerens bemærkninger som svar på denne meddelelse, hvilket var til hinder for, at sagen kunne indbringes for Retten inden for en rimelig frist. Særlig forsinkede Kommissionen uretmæssigt processen, idet den meddelte sagsøgeren et første og derefter et andet tillæg til begrundelsen i strid med Domstolens praksis, hvorefter det er samtlige grunde, der skal meddeles »så hurtigt som muligt«.

48 Kommissionen har med støtte fra Rådet anfægtet denne argumentation.

49 For så vidt som sagsøgeren kritiserer Kommissionen for ikke at have meddelt ham begrundelsen og det første og det andet tillæg til begrundelsen i deres helhed inden for en rimelig frist efter vedtagelsen af den anfægtede forordning, er det korrekt, at det følger af navnlig præmis 348 og 349 i dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), at den berørte EU-institution, når den beslutter at indefryse en persons midler i henhold til forordning nr. 881/2002, med henblik på at respektere personens ret til forsvar, navnlig retten til at blive hørt og retten til en effektiv søgsmålsadgang, er forpligtet til at meddele den pågældende de omstændigheder, der lægges denne til last, eller til at indrømme personen ret til at gøre sig bekendt med disse omstændigheder inden for en rimelig frist, efter at denne er blevet pålagt denne foranstaltning.

50 I den foreliggende sag er det imidlertid allerede blevet fastslået, at søgsmålet med henblik på annullation af den oprindelige afgørelse om at indefryse sagsøgerens midler, som blev gennemført ved den anfægtede forordning, ikke kan antages til realitetsbehandling. Da den eneste afgørelse, som gyldigt kan undergives Rettens kontrol, er en afgørelse efter fornyet vurdering, som blev vedtaget efter en procedure, der blev indledt med anmodningen om fornyet prøvelse af 13. februar 2009, kan der ikke tages hensyn til tiden før sidstnævnte dato ved bedømmelsen af, hvorvidt den frist, inden for hvilken sidstnævnte afgørelse blev truffet, var rimelig.

51 Hvad angår tiden efter den 13. februar 2009 synes Kommissionen i den foreliggende sag at have fulgt den procedure, som blev fastlagt efter dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), netop med henblik på at indføre en procedure, som sikrede overholdelsen af de berørtes ret til forsvar. Denne procedure blev senere kodificeret med virkning fra den 26. december 2009 ved Rådets forordning (EU) nr. 1286/2009 af 22. december 2009 om ændring af forordning nr. 881/2002 (EUT 2009, L 346, s. 42). For så vidt angår »historiske opførelser« på den anfægtede liste, nemlig dem, der, som opførelsen af sagsøgeren, blev foretaget før den 3. september 2008, dvs. før afsigelsen af nævnte dom, er proceduren den, der er fastsat i artikel 7c i forordning nr. 881/2002, som ændret.

52 Det skal indledningsvis fastslås, at hverken artikel 7c i forordning nr. 881/2002 eller nogen anden EU-retlig forskrift fastsætter en frist, inden for hvilken den kompetente EU-institution skal have vedtaget en afgørelse efter fornyet vurdering af opførelsen af en persons navn på den anfægtede liste.

53 I en sådan situation følger det af Domstolens praksis, at den »rimelige« karakter af den frist, som institutionen har behov for til at vedtage den pågældende retsakt, vurderes på grundlag af samtlige omstændigheder i den konkrete sag, herunder navnlig tvistens betydning for den pågældende, sagens kompleksitet og de involverede parters adfærd (jf. i denne retning dom af 28.2.2013, fornyet prøvelse Arango Jaramillo m.fl. mod EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

54 I den foreliggende sag er det ganske vist korrekt, at Kommissionen, således som den har gjort gældende, har meddelt sagsøgeren de efterhånden oplyste grunde til opførelsen af hans navn på den anfægtede liste, så snart den modtog dem fra sanktionskomitéen.

55 Det er ligeledes korrekt, at de særlige omstændigheder i den foreliggende sag, som Kommissionen har påberåbt sig, navnlig i) nødvendigheden af, at Unionens myndigheder foretager en samordning med de berørte internationale instanser vedrørende de foranstaltninger, der skal træffes for at overholde de principper, som Domstolen fastslog i dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), ii) nødvendigheden af, at Kommissionen først modtager sanktionskomitéens begrundelse, iii) karakteren af og de særlige kendetegn ved den i den foreliggende sag omhandlede ordning med internationale sanktioner, iv) den særligt følsomme karakter af sanktionskomitéens arbejde og v) det store antal anmodninger om fornyet vurdering, som Kommissionen har skullet behandle på samme tid efter afsigelsen af dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), til dels forklarer den forholdsvis lange varighed af procedurerne for fornyet vurdering af afgørelserne om opførelsen af de berørte personers navne på den anfægtede liste efter afsigelsen af dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461).

56 Ikke desto mindre forholder det sig i den foreliggende sag således, at tidsrummet på mere end fire år mellem tidspunktet for anmodningen om fornyet vurdering af 13. februar 2009 og tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse den 6. marts 2013 i betydelig grad overstiger et tidsrum, der vil kunne betegnes som »normalt« med henblik på gennemførelsen af en sådan procedure for fornyet vurdering, selv hvis der tages hensyn til alle de ovennævnte særlige omstændigheder.

57 I denne henseende bemærkes, at Retten i dom af 21. marts 2014, Yusef mod Kommissionen (T-306/10, EU:T:2014:141, præmis 102), fastslog, at det »ikke [var] acceptabelt«, at Kommissionen over fire år efter afsigelsen af dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), endnu ikke var i stand til at opfylde sin forpligtelse til at gennemføre en omhyggelig og upartisk undersøgelse af Hani El Sayyed Elsebai Yusefs sag, eventuelt i »formålstjenstligt samarbejde« med sanktionskomitéen. Det bemærkes ligeledes, at Retten i dom af 8. september 2015, Ministry of Energy of Iran mod Rådet (T-564/12, EU:T:2015:599, præmis 71 og 72), som vedrørte en anden ordning med internationale sanktioner, fastslog, at en frist, inden for hvilken Rådet besvarede sagsøgerens bemærkninger, på mere end 15 måneder var »åbenlyst urimelig«.

58 Denne vurdering bekræftes af den betydeligt kortere varighed af proceduren for fornyet vurdering for så vidt angår andre personer, hvis navne var opført på den anfægtede liste, og som anlagde sag for Retten, selv om de i præmis 55 ovenfor anførte særlige omstændigheder også gjaldt for deres vedkommende. Det fremgår således af dom af 14. april 2015, Ayadi mod Kommissionen (T-527/09 RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:205), at begrundelsen vedrørende Chafiq Ayadi blev sendt til ham den 24. juni 2009, at han indgav bemærkninger hertil den 23. juli 2009, og at afgørelsen om, efter fornyet vurdering, at bevare hans navn på den anfægtede liste blev vedtaget den 13. oktober 2009. Det fremgår ligeledes af dom af 28. oktober 2015, Al-Faqih m.fl. mod Kommissionen (T-134/11, ikke trykt i Sml., under appel, EU:T:2015:812, præmis 69), at den fornyede vurdering af de berørte sagsøgeres situation blev gennemført på mindre end seks måneder.

59 Dette gælder så meget desto mere, for så vidt angår sagsøgeren, som grundene til opførelsen af hans navn på sanktionskomitéens konsoliderede liste, således som de blev meddelt ham af Kommissionen den 10. maj 2010, i det væsentlige var sammenfaldende med de grunde, der allerede den 12. juni 2007 var blevet meddelt ham af Det Forenede Kongeriges myndigheder som forhold, der begrundede denne medlemsstats anmodning om en sådan opførelse (jf. præmis 3 ovenfor).

60 Kommissionen og intervenienterne har ikke påberåbt sig nogen anden særlig omstændighed, som er særegen for sagsøgerens tilfælde, der kan forklare denne unormalt lange varighed af proceduren for fornyet vurdering af hans tilfælde.

61 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at der foreligger en tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist.

62 Tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist begrunder imidlertid kun annullation af en afgørelse truffet efter en administrativ procedure, for så vidt som tilsidesættelsen også indebærer en tilsidesættelse af den berørtes ret til forsvar. Er det ikke godtgjort, at den tid, der er forløbet, har påvirket de berørte personers evne til at forsvare sig effektivt, påvirker den manglende overholdelse af princippet om en rimelig frist ikke gyldigheden af den administrative procedure (jf. i denne retning dom af 8.9.2015, Ministry of Energy of Iran mod Rådet, T-564/12, EU:T:2015:599, præmis 73-77; jf. ligeledes i denne retning og analogt dom af 21.9.2006, JCB Service mod Kommissionen, C-167/04 P, EU:C:2006:594, præmis 72 og 73, og af 25.6.2010, Imperial Chemical Industries mod Kommissionen, T-66/01, Sml., EU:T:2010:255, præmis 109 og den deri nævnte retspraksis).

63 I den foreliggende sag er det imidlertid ikke godtgjort, endsige seriøst blevet hævdet, at sagsøgerens evne til at forsvare sig effektivt konkret er blevet forringet på grund af den uforholdsmæssigt langvarige procedure for fornyet vurdering. Sagsøgeren har således i denne henseende begrænset sig til at fremsætte nogle rent hypotetiske betragtninger i replikken, idet han har gjort gældende, at det, hvis han først meddeles en fuldstændig begrundelse nogle år efter de omhandlede begivenheder, er vanskeligere for ham at udarbejde sit forsvar, eftersom det diskulperende bevismateriale »kan« vise sig ikke at være til rådighed eller vanskeligere at indhente, hans hukommelse »vil« aftage med tiden, og det »kan« forholde sig således, at afgørende vidner ikke længere er til rådighed eller ikke længere er i stand til at fremlægge relevante beviser.

64 Hvad angår sagsøgerens argument om, at der som følge af overskridelsen af en rimelig frist er sket en tilsidesættelse af hans ret til forsvar og hans ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, idet han i mangel af en begrundet afgørelse ikke kunne anlægge et søgsmål for Retten, er det tilstrækkeligt til at forkaste dette argument at bemærke, at EUF-traktaten i artikel 265 fastsætter en søgsmålsadgang, som specifikt er konciperet med henblik på at imødegå en institutions retsstridige undladelse af at handle, i form af et passivitetssøgsmål. Sagsøgeren havde således til enhver tid mellem den 13. februar 2009 og den 6. marts 2013 kunnet anmode Kommissionen om at slette hans navn af den anfægtede liste og, såfremt denne undlod at gøre dette ud over den i henhold til artikel 265 TEUF fastsatte frist på to måneder, anlægge et passivitetssøgsmål (jf. i denne retning dom af 21.3.2014, Yusef mod Kommissionen, T-306/10, EU:T:2014:141, præmis 62, 63 og 68).

65 Uden at dette berører sagsøgerens ret til i medfør af artikel 340 TEUF at kræve erstatning for den skade, denne i givet fald har lidt som følge af Kommissionens forsinkelse med opfyldelsen af sine forpligtelser, kan sagsøgeren derfor ikke påberåbe sig den omhandlede forsinkelse med henblik på at opnå annullation af den anfægtede afgørelse (jf. i denne retning og analogt dom af 8.9.2015, Ministry of Energy of Iran mod Rådet, T-564/12, EU:T:2015:599, præmis 77).

66 Det følger af det ovenstående, at den tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist, som er fastslået i den foreliggende sag, ikke kan begrunde annullation af den anfægtede afgørelse, og at det første anbringende derfor skal forkastes som uvirksomt.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af Kommissionens forpligtelse til selv at foretage en behørig vurdering af spørgsmålet, om sagsøgeren opfyldte de relevante kriterier for at opretholde opførelsen af hans navn på den anfægtede liste

67 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er ulovlig, for så vidt som Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til selv at foretage en behørig vurdering af spørgsmålet, om sagsøgeren opfyldte de relevante kriterier for at opretholde opførelsen af hans navn på den anfægtede liste. Dette anbringende består af fire led.

– *Det andet anbringendes første led*

68 Med det andet anbringendes første led har sagsøgeren med henvisning til punkt 8 i den anfægtede afgørelse kritiseret Kommissionen for hverken fra sanktionskomitéen eller fra den udpegende stat at have søgt at indhente beviserne til støtte for beskyldningerne mod ham. Under disse omstændigheder gennemførte Kommissionen en rent formel og kunstig kontrol, idet den begrænsede sig til at gengive den begrundelse, som sanktionskomitéen havde givet, og dens hævdede hensyntagen til sagsøgerens bemærkninger var illusorisk. Sagsøgeren har i denne retning påberåbt sig Rettens konstateringer i dom af 21. marts 2014, Yusef mod Kommissionen (T-306/10, EU:T:2014:141, præmis 103 og 104). Ifølge sagsøgeren indebærer Kommissionens opfattelse af sin rolle, at den aldrig sletter en persons navn fra den anfægtede liste i modstrid med sanktionskomitéens vurdering. Ved blot at reproducere nævnte liste og herved afvise at indhente de oplysninger, der ligger til grund herfor, og undergive dem en kritisk vurdering for dernæst at overlade afgørelsen til Retten med henblik på, at denne foretager en sådan kritisk vurdering, frasiger Kommissionen sig sit primære ansvar, som er selv at foretage en vurdering af, om en opførelse på den anfægtede liste er velbegrundet.

69 Med henblik på at besvare sagsøgerens argumentation skal der tages hensyn til Domstolens betragtninger i præmis 104-134 i dom af 18. juli 2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, herefter »Kadi II-dommen«, EU:C:2013:518), vedrørende de forpligtelser, som påhviler for det første Unionens kompetente myndigheder, i den foreliggende sag Kommissionen, inden for rammerne af en procedure for opførelse eller om opretholdelse, efter fornyet vurdering, af

opførelsen af navnet på en organisation, en person eller en enhed på den anfægtede liste, og for det andet Unionens retsinstanser inden for rammerne af domstolsprøvelsen af lovligheden af den administrative afgørelse, som er truffet ved denne procedures afslutning.

70 Det fremgår af disse betragtninger, at retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, såvel som i den foreliggende sag princippet om god forvaltningsskik, for det første indebærer, at Unionens kompetente myndighed skal meddele den berørte person den begrundelse fra sanktionskomitéen, som ligger til grund for afgørelsen om, at en persons navn skal opføres eller forblive på den anfægtede liste, og at den skal give denne person mulighed for at fremsætte sine bemærkninger dertil, samt at den omhyggeligt og upartisk skal undersøge, om de fremførte grunde er velbegrundede i lyset af de bemærkninger og eventuelle diskulperende beviser, som denne person har fremført (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 135).

71 For det andet indebærer overholdelsen af nævnte rettigheder og nævnte princip, at Unionens retsinstanser i tilfælde af en retlig tvist navnlig skal efterprøve, om de grunde, som er angivet i begrundelsen fra sanktionskomitéen, er tilstrækkeligt præcise og konkrete, og, i givet fald, om de faktiske omstændigheder, der svarer til en angiven grund, er godtgjort, henset til de oplysninger, der er fremlagt (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 136).

72 Hvis Unionens kompetente myndighed ikke giver den berørte person og efterfølgende Unionens retsinstanser indsigt i oplysninger eller beviser, som alene sanktionskomitéen eller det berørte medlem af De Forenede Nationer (FN) ligger inde med, og som vedrører den begrundelse, som den omhandlede afgørelse er baseret på, kan denne omstændighed derimod ikke i sig selv udgøre en tilsidesættelse af de nævnte rettigheder og det nævnte princip. I en sådan situation vil Unionens retsinstanser, som skal efterprøve, om de i begrundelsen fra sanktionskomitéen angivne grunde er faktuelt velbegrundede, under hensyntagen til de bemærkninger og diskulperende omstændigheder, som den berørte person eventuelt har fremført, og Unionens kompetente myndigheds svar herpå, ikke være i besiddelse af supplerende oplysninger eller beviser. Såfremt Unionens retsinstanser som følge heraf ikke kan fastslå, at de angivne grunde er velbegrundede, kan disse grunde ikke danne grundlag for den anfægtede afgørelse om opførelse på listen (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 137).

73 Henset til denne retspraksis og i lyset af disse principper skal det andet anbringendes første led forkastes som ugrundet. Det fremgår navnlig af præmis 107 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), at Kommissionen skal træffe sin afgørelse på grundlag af den af sanktionskomitéen fremsendte begrundelse, og at det derimod i denne fase ikke er foreskrevet, at sanktionskomitéen af sig selv skal stille andet end begrundelsen til rådighed for Kommissionen med henblik på dennes vedtagelse af sin afgørelse. Det fremgår endvidere af præmis 108 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), at Domstolen undersøgte og godkendte eller i det mindste ikke rettede nogen kritik mod den procedure, som i denne henseende er fastsat i artikel 7c i forordning nr. 881/2002, som ændret ved forordning nr. 1286/2009, der »udelukkende« sigter til meddelelse til den berørte person af sanktionskomitéens begrundelse.

74 I præmis 114 og 115 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), præciserede Domstolen, at det påhvilede Kommissionen i medfør af dens forpligtelse til at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse af, om de angivne grunde er velbegrundede, at vurdere, henset til navnlig den berørte persons bemærkninger, om det er nødvendigt at indlede et samarbejde med sanktionskomitéen med henblik på at indhente yderligere oplysninger eller beviser.

75 Det er, således som det fremgår af punkt 2-4 i den anfægtede afgørelse, netop den procedure, som er blevet fulgt i den foreliggende sag, idet Kommissionen med nævnte afgørelse besluttede at bevare sagsøgerens navn på den anfægtede liste efter at have fremsendt hans bemærkninger til sanktionskomitéen og to gange at have indledt et samarbejde med denne komité for at gøre det muligt for den at besvare disse bemærkninger og derved indhentet yderligere oplysninger eller beviser i form af det første og det andet tillæg til begrundelsen (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 115). Det er også ubestridt, at Kommissionen meddelte sagsøgeren begrundelsen og det første og det andet tillæg til begrundelsen, som den havde modtaget fra sanktionskomitéen, og som endog gav anledning til en ny udveksling af bemærkninger mellem sagsøgeren og Kommissionen.

76 Kommissionen kan i den foreliggende sag derimod ikke alene på grundlag af præmis 114 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), kritiseres for ikke under den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, at have indhentet de oplysninger eller beviser, der ligger til grund for beskyldningerne mod sagsøgeren, fra sanktionskomitéen eller den stat, der har udpeget ham, og derfor at have foretaget en »rent formel og kunstig« kontrol af, om de angivne grunde var velbegrundede i lyset af sagsøgerens bemærkninger vedrørende begrundelsen.

77 I denne henseende skal der henvises til, at Kommissionen i den sag, der gav anledning til dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), og i modsætning til, hvad der var tilfældet i den foreliggende sag, heller ikke havde søgt at indhente nogen oplysninger eller beviser, der ville kunne underbygge beskyldningerne mod Yassin Abdullah Kadi i sanktionskomitéens begrundelse, fra sanktionskomitéen eller den stat, der havde udpeget ham. Det var imidlertid ikke af denne grund, at Domstolen stadfæstede annullationen af den anfægtede forordning, men fordi den inden for rammerne af sin egen prøvelse af lovligheden af denne forordning fandt, at ingen af de nævnte beskyldninger kunne begrunde vedtagelsen på EU-plan af restriktive foranstaltninger over for Yassin Abdullah Kadi, enten på grund af en utilstrækkelig begrundelse eller på grund af manglende oplysninger eller beviser under retssagen, som understøttede den enkelte angivne grund over for den berørte persons udførlige indsigelser (jf. analysen af disse beskyldninger i præmis 151-162 og den samlede konklusion i præmis 163 i dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518).

78 Derimod fastslog Domstolen i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), at Retten havde begået en retlig fejl ved at basere sin konstatering af, at der forelå en tilsidesættelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, på den omstændighed, at Kommissionen ikke havde meddelt Yassin Abdullah Kadi og den selv oplysningerne og beviserne vedrørende begrundelsen for at opretholde opførelsen af den berørte persons navn på den anfægtede liste, eftersom Kommissionen ikke var i besiddelse af disse oplysninger og beviser (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 138 og 139).

79 Det er derfor ikke foreneligt med de principper, som Domstolen fastslog i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), at kritisere Kommissionen i den foreliggende sag på grund af en hævdet tilsidesættelse af dens forpligtelse til at gennemføre en omhyggelig og upartisk undersøgelse af, om de grunde, som er angivet over for sagsøgeren, er velbegrundede, eller for ikke at have indhentet oplysninger eller beviser fra sanktionskomitéen, som ville sætte den i stand til at opfylde denne pligt til en omhyggelig og upartisk undersøgelse, når Domstolen under tilsvarende omstændigheder i den sag, der gav anledning til nævnte dom, hverken antog, at der forelå en tilsidesættelse af den nævnte forpligtelse, eller, mere generelt, at der forelå en tilsidesættelse af retten til forsvar fra Kommissionens side.

80 I øvrigt giver ingen af sagens akter grundlag for at hævde, at Kommissionen forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse ikke omhyggeligt og upartisk havde undersøgt alle de oplysninger, som den rådede over, herunder sagsøgerens bemærkninger. Som den anførte i punkt 7 i den anfægtede

afgørelse, var Kommissionen fortsat af den opfattelse, at opførelsen af sagsøgerens navn på den anfægtede liste var berettiget, navnlig eftersom han ikke havde angivet nogen grund til at betvivle rigtigheden af beskyldningerne mod ham

81 Hvad angår sagsøgerens argument på grundlag af dom af 21. marts 2014, Yusef mod Kommissionen (T-306/10, EU:T:2014:141), skal det forkastes, eftersom denne sags faktiske omstændigheder ikke er de samme som i den foreliggende sag. I den sag, der gav anledning til nævnte dom, »st[od] det« således »fast« (jf. dennes præmis 94), at sagsøgeren ikke havde nydt godt af nogen af de principper og garantier, som Domstolen havde fastslået i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), før anlæggelsen af søgsmålet, og at denne passivitet fortsat bestod på tidspunktet for afslutningen af den mundtlige del af retsforhandlingerne (nævnte doms præmis 100). Endvidere havde Kommissionen ifølge sine udtalelser i retsmødet (samme doms præmis 103) fastholdt, at den var strengt bundet af sanktionskomitéens vurderinger og ikke havde nogen selvstændige skønsbeføjelser i denne henseende, hvilket er i strid med de principper, som Domstolen fastslog i dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), og af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 114, 115 og 135). Retten konkluderede herved, at det var rent formelt og kunstigt, når Kommissionen hævdede med iværksættelsen af den fornyede vurdering af Hani El Sayyed Elsebai Yusefs sag at afhjælpe ulovligheder af samme art som dem, Domstolen påviste i dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461). I den foreliggende sag oplyste Kommissionen derimod under retsmødet, at den var rede til at afvige fra sanktionskomitéens vurderinger, hvis de forekom den åbenbart urigtige, eller hvis de var i strid med de diskulperende oplysninger og beviser, som den berørte person havde fremlagt.

82 Det følger af det foregående, at det andet anbringendes første led skal forkastes som ugrundet.

– *Det andet anbringendes andet led*

[*udelades*]

– *Det andet anbringendes tredje led*

89 Med det andet anbringendes tredje led har sagsøgeren kritiseret Kommissionen for ikke at have foretaget en vurdering af, om sanktionskomitéens beskyldninger mod ham var baseret på oplysninger opnået ved hjælp af tortur, selv om han havde gjort opmærksom herpå i sin skrivelse af 28. juni 2010. Den formodning for, at sanktionskomitéen ikke lægger sådanne oplysninger til grund, som Kommissionen har påberåbt sig, er ikke berettiget. På sin internetside anerkender De Forenede Nationers ombudsmand i øvrigt, at efterretningstjenesterne i visse udpegende stater kan anvende oplysninger, der er opnået på denne måde. I den foreliggende sag finder sagsøgeren det »muligt«, at oplysninger vedrørende ham har kunnet opnås fra personer, som er frihedsberøvet i De Forenede Stater eller i Pakistan, over for hvem tvangsforanstaltninger svarende til tortur har kunnet være blevet anvendt. Han har således henvist til, at Faraj Al-Libi blev pågrebet i Pakistan den 2. maj 2005 af dette lands efterretningstjeneste og herefter overført til De Forenede Stater, tilbageholdt på ukendte tilbageholdelsessteder i mere end et år og endelig overført til Guantánamo. Ifølge en rapport fra Den Internationale Røde Kors Komité (ICRC) af 14. februar 2007 har 14 personer, som blev tilbageholdt i Guantánamo, herunder Faraj Al-Libi, beskrevet en behandling og forhørsmetoder, som udgør en form for anvendelse af tortur.

90 Kommissionen har, støttet af Det Forenede Kongerige, anfægtet denne argumentation.

91 I denne henseende skal det fastslås, at sagsøgeren i sin skrivelse af 28. juni 2010 ikke fremsatte nogen konkret påstand om eller anførte nogen troværdig grund til, at visse oplysninger i begrundelsen skulle være opnået ved hjælp af tortur. Han anmodede i denne skrivelse blot om en »bekræftelse af, at Europa-Kommissionen har truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre sig, at ingen af de oplysninger, den støtter sig på i begrundelsen, er blevet opnået ved hjælp af tortur«.

92 Det er med rette, at Kommissionen mener, at det under sådanne omstændigheder er rimeligt at anvende en formodning for, at sanktionskomitéen ikke støtter sig på beviser, som er opnået ved hjælp af tortur. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, anvender Kommissionen således det samme kriterium som det, der anvendes af de Forenede Nationers ombudsmand, idet det først søges afklaret, om der foreligger »tilstrækkeligt med oplysninger til, at der med rimelighed kan fæstes lid til påstanden om tortur«, således som det fremgår af dennes internetside.

93 I den foreliggende sag er der ingen oplysninger i sagsakterne, der giver grundlag for at fæste lid til en påstand om tortur for så vidt angår de oplysninger, der er lagt til grund over for sagsøgeren. Mere specifikt forekommer der ikke at være nogen oplysninger i sagsakterne, der kan knyttes til Faraj Al-Libi eller til nogen anden person, som er frihedsberøvet i Guantánamo eller i Pakistan.

94 I denne henseende har Det Forenede Kongerige endvidere med rette anført, at hovedparten af de beviser, som Kommissionen har fremlagt, beror på retsafgørelser fra det Forenede Kongerige, som er truffet af dommere, der, i overensstemmelse med de retningslinjer, som House of Lords (Overhuset, Det Forenede Kongerige) opstillede i afgørelsen A and others v Secretary of State for the Home Department (No 2) [2006] 2 A.C. 221, var forpligtede til at undersøge spørgsmålet, om der var blevet fremsat påstande om anvendelse af tortur over for dem.

95 Det fremgår i øvrigt af FCO's svarskrift for High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (ret i første instans (England og Wales) (forvaltningsretlige sager), herefter »High Court«)), som blev indgivet inden for rammerne af det af sagsøgeren anlagte søgsmål til prøvelse af FCO's afgørelse med afslag på at imødekomme hans anmodning om, at FCO anmodede sanktionskomitéen om at slette hans navn af denne komités liste, at sagsøgeren under denne retssag også havde gjort sig overvejelser over, hvorvidt visse beviser, som blev lagt til grund over for ham, hidrørte fra de pakistanske eller amerikanske efterretningstjenesters afhøring af Faraj Al-Libi. FCO oplyste under samme retssag, at ingen af de beskyldninger, som var rettet mod sagsøgeren, var baseret på oplysninger fra afhøringer af frihedsberøvede personer. Eftersom sagsøgeren senere hævede sagen, fik High Court ikke lejlighed til at bekræfte dette. I mangel af indicier for det modsatte er der imidlertid ingen grund til at drage denne udtalelse fra FCO i tvivl.

96 Det andet anbringendes tredje led fremstår således som grundløst.

– Det andet anbringendes fjerde led

[*udelades*]

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af reglerne om bevisbyrde og om kravet til bevisets styrke

100 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er ulovlig, idet Kommissionen har tilsidesat reglerne om bevisbyrde og om kravet til bevisets styrke. Dette anbringende består af to led.

– *Det tredje anbringendes første led*

101 Med det tredje anbringendes første led har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen, således som det fremgår af punkt 7 i den anfægtede afgørelse, vendte bevisbyrden om, således at sagsøgeren havde bevisbyrden i strid med Domstolens praksis (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 121), hvorefter det er Unionens kompetente myndighed, som i tilfælde, hvor den begrundelse, der foreholdes den berørte person, bestrides, skal godtgøre, at den er velbegrundet, og ikke sidstnævnte, der skal føre bevis for, at begrundelsen ikke er velbegrundet.

102 Denne argumentation er imidlertid baseret på en misforståelse af de forpligtelser, der ifølge dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), påhviler Kommissionen med hensyn til bevisbyrden inden for rammerne af en procedure for fornyet vurdering af de grunde, som afgørelsen om at opføre eller bevare en given persons navn på den anfægtede liste er baseret på.

103 Som Kommissionen med rette har anført, adskiller den »retlige prøvelse«, som den skal foretage i den administrative fase med fornyet vurdering af afgørelser om opførelse på den anfægtede liste, således som den er beskrevet i præmis 111-116 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), sig fra den, der finder anvendelse i forbindelse med domstolsprøvelsen, således som den er beskrevet i nævnte doms præmis 117-134.

104 Selv om det ubestrideligt er Kommissionen, der har bevisbyrden, skal den således ikke løfte denne bevisbyrde under proceduren for fornyet vurdering, men kun under den senere domstolsprøvelse af dens afgørelse, efter fornyet vurdering, om fortsat opførelse på listen. Dette fremgår klart af præmis 121 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), som indgår blandt de generelle betragtninger, som Domstolen fremsatte i denne doms præmis 117 ff. vedrørende den retslige procedure.

105 Mere specifikt, og som Kommissionen ligeledes med rette har anført, er udgangspunktet for dens fornyede vurdering, efter anmodning fra en berørt person, sanktionskomitéens konstateringer, således som de er angivet i dens begrundelse, der selv tjener som grundlag for EU-retsaktens begrundelse. Hvis denne begrundelse er tilstrækkeligt præcis og konkret, har Kommissionen ikke begået nogen fejl ved at antage, at den principielt kun kan drage den i tvivl, hvis den berørte person fremlægger specifikke og udførlige beviser, som tilbageviser de omhandlede konstateringer, med forbehold af Kommissionens bevisbyrde under en efterfølgende domstolsprøvelse af spørgsmålet, om de grunde, som afgørelsen om at opføre eller bevare den berørte persons navn på den anfægtede liste er baseret på, er lovlige og velbegrundede.

106 Kommissionen har i den foreliggende sag behørigt overholdt disse principper, således som det fremgår af punkt 7 i den anfægtede afgørelse, hvis indledning er citeret i præmis 23 ovenfor. Senere i dette punkt begrænsede Kommissionen sig i øvrigt ikke til at anføre, at sagsøgeren ikke havde fremført nogen grund til at betvivle rigtigheden af beskyldningerne mod ham. Den foretog navnlig en indgående faktuel analyse af visse af hans indsigelser, hvorved den konkluderede, at de savnede relevans eller troværdighed.

107 Heraf følger, at det tredje anbringendes første led er grundløst.

– *Det tredje anbringendes andet led*

108 Med det tredje anbringendes andet led har sagsøgeren gjort gældende, at henvisningen til det af FATF anvendte krav til bevisets styrke, nemlig »rimelige grunde til at nære mistanke om eller antage«, i punkt 9 i den anfægtede afgørelse ikke er relevant og under alle omstændigheder er fejlagtig, idet Domstolen i sin dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P,

EU:C:2013:518), krævede »et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag«. For så vidt angår nævnte doms præmis 149, som Kommissionen og Det Forenede Kongerige har påberåbt sig, har sagsøgeren gjort gældende, at den ikke drager dette krav i tvivl, og at den ikke fastsætter det afgørende retlige kriterium. Det Forenede Kongerige opgav selv kriteriet om »rimelige grunde til at nære mistanke om« til fordel for det strengere kriterium om »rimelige grunde til at antage« ved vedtagelsen af lov af 2011 om foranstaltninger med henblik på forebyggelse og efterforskning af terrorisme.

109 I replikken har sagsøgeren i øvrigt insisteret på alvoren af følgerne af de restriktive foranstaltninger for de berørte personers vedkommende, som berettiger et øget krav til bevisets styrke for at undgå risikoen for en tilsidesættelse af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og af artikel 6 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«). I denne sammenhæng har sagsøgeren gjort gældende, at kravet til bevisets styrke i praksis ikke kan adskilles fra kravet til bevisstyrke i straffesager, selv om den omhandlede procedure strengt taget ikke har karakter af en straffesag. Han har opfordret Retten til at anvende den fremgangsmåde, som blev fulgt af Court of Appeal (England & Wales) (appeldomstol (England og Wales)) i dom Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351, vedrørende et tilfælde, hvor en person var omfattet af et rejseforbud på grund af sin angivelige tilbøjelighed til at deltage i voldshandlinger i forbindelse med fodbold.

110 Hvad angår denne argumentation finder de betragtninger, som kom til udtryk ved behandlingen af dette anbringendes første led, anvendelse med de fornødne tilpasninger. Det er således udelukkende i forbindelse med domstolsprøvelsen af, om de grunde, som afgørelsen om at opføre eller, efter fornyet vurdering, bevare en persons navn på den anfægtede liste er baseret på, er lovlige og velbegrundede, at spørgsmålet om kravet til bevisets styrke opstår.

111 I denne henseende påhviler det alene Retten at sikre sig, at den anfægtede afgørelse »er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag« (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 119), idet den efterprøver, om de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen, er »understøttet« (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 122) og dermed »godtgjort« (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 136).

112 Under disse betingelser kan det foreliggende anbringendes andet led uden videre forkastes som uvirksomt, idet en eventuel retlig fejl begået af Kommissionen ved fastlæggelsen af kravet til bevisets styrke eller anvendelsen heraf ikke i sig selv vil kunne begrunde annullation af den anfægtede afgørelse, hvis denne i øvrigt opfylder de bevisbetingelser, som er anført i den foregående præmis, hvilket det tilkommer Retten at efterprøve inden for rammerne af behandlingen af det fjerde anbringende.

113 Under alle omstændigheder begik Kommissionen ikke en fejl ved i punkt 9 i den anfægtede afgørelse at henvise til det operationelle kriterium, som var formuleret af FATF i den fortolkende note til den særlige anbefaling nr. III om finansiering af terrorisme, nemlig at opførelse af en persons navn på den anfægtede liste, og dermed indefrysning af vedkommendes pengemidler, bør være baseret »på rimelige grunde til eller et rimeligt grundlag for at nære mistanke om eller antage, at disse midler eller disse andre formuegoder vil kunne tjene til finansiering af terrorvirksomhed«, eftersom dette krav til bevisets styrke er i overensstemmelse med de kriterier, som blev fastslået af Domstolen i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518).

114 Dette kriterium er ganske vist ikke blottet for tvetydighed, eftersom »nære mistanke om« og »antage« er forskellige mentale processer, som indebærer forskellige grader af overbevisning.

115 Det skal imidlertid fastslås, at Domstolen i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), godkendte anvendelsen af det lempeligste af disse to krav til bevisets styrke, nemlig kravet om mistanke, i forbindelse med sin undersøgelse af, om en bestemt grund, som var angivet vedrørende den berørte person, var velbegrundet.

116 Domstolen præciserede således i præmis 149 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), at begrundelsen for en opførelse på Unionens liste kan være baseret på »mistanke om deltagelse i terrorhandlinger med forbehold for prøvelsen af, om mistanken er velbegrundet«. I lyset af nævnte doms præmis 162 skal det tilføjes, at der, for at en mistanke om deltagelse i terrorhandlinger gyldigt kan lægges til grund over for en person, skal fremlægges oplysninger eller beviser til støtte herfor, hvilket henhører under en konkret bedømmelse i det enkelte tilfælde.

117 Selv om denne formulering ikke drager kravet om »et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag«, som blev fastslået generelt i præmis 119 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), i tvivl, skal det medgives, at dette krav kan opfyldes ved anvendelsen af kriteriet om »rimelige grunde til at nære mistanke om«, for så vidt som disse grunde er understøttet af tilstrækkelige oplysninger eller beviser, eftersom Domstolen anvendte det i nævnte doms præmis 149 og 162.

118 Den omstændighed, at Det Forenede Kongerige opgav kriteriet om »rimelige grunde til at nære mistanke om« til fordel for det strengere kriterium om »rimelige grunde til at antage« ved vedtagelsen af lov af 2011 om foranstaltninger med henblik på forebyggelse og efterforskning af terrorisme, er ikke relevant. Derimod forekommer kriteriet om »rimelige grunde til at nære mistanke om«, for så vidt som disse er støttet af tilstrækkelige oplysninger eller beviser, passende under omstændigheder som dem, der sigtes til i forordning nr. 881/2002, i FATF's anbefalinger og i de relevante sikkerhedsrådsresolutioner, navnlig resolution 2161 (2014) af 17. juni 2014, punkt 11. Dette var ligeledes den opfattelse, som Court of Appeal (England & Wales) (appeldomstol) tilkendegav i sagen Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082.

119 På baggrund af de foregående betragtninger kan sagsøgerens argumentation, hvorefter kravet til bevisets styrke under omstændigheder som i den foreliggende sag i praksis er umuligt at adskille fra kravet til bevisets styrke i strafferetlige sager, dvs. kravet om at være »hævet over enhver rimelig tvivl«, kun ligeledes forkastes. I øvrigt følger det af fast retspraksis siden dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), at restriktive foranstaltninger som dem, der er omhandlet i den foreliggende sag, ikke er af strafferetlig karakter. De restriktive foranstaltningers forebyggende og ikke-repressive karakter har nødvendigvis en indvirkning på de krav til bevisets karakter, bevismåden og bevisets styrke, der kan stilles til Kommissionen (generaladvokat Bots forslag til afgørelse, Anbouba mod Rådet, C-605/13 P og C-630/13 P, EU:C:2015:2, punkt 111).

120 Hvad angår argumentationen i replikken i denne henseende har Kommissionen, støttet af Det Forenede Kongerige, med rette repliceret, at de engelske kompetente retter forkastede det kvasi-strafferetlige kriterium, som blev lagt til grund i den sag, der gav anledning til dom Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351, vedrørende forebyggende foranstaltninger som dem, der er omhandlet i den foreliggende sag. Hvad angår gennemførelsen af foranstaltninger, som er besluttet på FN-niveau, er den korrekte fremgangsmåde i engelsk ret, således som fastslået af Court of Appeal (England & Wales) (appeldomstol) i sagerne Secretary of State for the Home Department v. MB [2006] EWCA Civ 1140, [2007] QB 415, og Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082, baseret på et kriterium om »rimelig mistanke« (dvs. at der foreligger oplysninger, der er egnede til at vække mistanke).

121 Det følger i det hele af det ovenfor anførte, at det tredje anbringende skal forkastes.

Det fjerde anbringende om retlige mangler ved begrundelsen

122 Dette anbringende er blevet uddybet i betydelig grad efter fremlæggelsen af nye oplysninger og beviser under retssagen.

123 I stævningen gjorde sagsøgeren i det væsentlige gældende, at den anfægtede afgørelse var materielt ulovlig, idet beskyldningerne mod ham for det første ikke var godtgjort, visse beskyldninger for det andet ikke var tilstrækkeligt præcise til, at han kunne anfægte dem behørigt, visse beskyldninger for det tredje var så gamle eller så vage, at de ikke havde nogen rationel forbindelse til de relevante kriterier, og visse beskyldninger for det fjerde blev imødegået af det diskulperende bevismateriale.

124 Heroverfor har Kommissionen, støttet af Det Forenede Kongerige og Rådet, anført, at de grunde til opførelsen på den anfægtede liste, som blev meddelt sagsøgeren, var tilstrækkeligt præcise, detaljerede, specifikke og konkrete, som omhandlet i retspraksis (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 116, 130 og 142-149), og at de opfyldte begrundelsespligten (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 102 og 116).

125 Kommissionen har endvidere henvist til visse principper, som blev fastslået af Domstolen i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 117 og 119-122), vedrørende processen for domstolsprøvelse af lovligheden af afgørelser om at opføre eller, efter fornyet vurdering, at bevare navnet på en person på den anfægtede liste, nærmere bestemt med hensyn til Unionens retsinstansers prøvelse af de faktiske beskyldninger, som er indeholdt i begrundelsen for sådanne afgørelser.

126 Kommissionen har endvidere redegjort for, at den af hensyn til retsplejen, og henset til det af sagsøgeren anlagte søgsmål, »[havde] besluttet ikke at begrænse sig til at forsvare den anfægtede afgørelse [alene] på grundlag af de oplysninger, der indgik i den administrative procedure, men i den i artikel 220, stk. 1, TEUF omhandlede samarbejdsånd rette henvendelse til sanktionskomitéen […] samt, i overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, til myndighederne i Det Forenede Kongerige som det medlem af De Forenede Nationer, der havde foreslået opførelsen af sagsøgerens navn på [sanktionskomitéens liste]«.

127 Som følge af disse henvendelser fremlagde Kommissionen dels, i bilag B.4 til svarskriftet, en skrivelse, som sanktionskomitéen havde sendt til den den 20. januar 2014 for at oplyse om, at denne komité i forbindelse med sin årlige fornyede vurdering af opførelserne på dens liste havde foretaget en fornyet vurdering af opførelsen på listen af sagsøgerens navn og havde fundet, at den fortsat var passende.

128 Dels fremlagde Kommissionen, i bilag B.5 i svarskriftet, en række detaljerede oplysninger og beviser, som Det Forenede Kongeriges myndigheder havde fremsendt til den, og som den i nært samarbejde med disse myndigheder havde besluttet at videregive til Retten for at sætte denne i stand til at sikre sig, at den anfægtede afgørelse var vedtaget på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag, i det mindste for så vidt angår visse af grundene til opførelsen på den anfægtede liste (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 130). Ifølge Det Forenede Kongerige omfatter disse oplysninger og beviser dokumenter, som denne medlemsstat påberåbte sig til støtte for sit forslag til sanktionskomitéen om at opføre og bevare sagsøgerens navn på denne komités liste.

129 Denne samling af oplysninger og beviser består af en officiel skriftlig erklæring (»first statement«, herefter »den officielle erklæring«), som er udarbejdet med henblik på den foreliggende procedure og dateret den 18. marts 2014, underskrevet af lederen af FCO's afdeling for terrorbekæmpelse, samt et antal dokumenter, der skal tjene som bevismateriale. Som det fremgår af punkt 12-14 i den officielle erklæring, bygger den på en udtalelse og en vurdering fra Security Service (sikkerhedstjenesten), som er Det Forenede Kongeriges efterretnings- og interne sikkerhedstjeneste, der har til opgave at beskytte den nationale sikkerhed (herefter »Security Service«).

130 I replikken har sagsøgeren rejst indsigelse mod, at de nye beskyldninger, præciseringer og beviser, som blev fremlagt i bilag B.5 til svarskriftet, blev gjort gældende, og at Retten tog hensyn til dem, idet disse hverken var blevet påberåbt forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse eller var blevet lagt til grund for vedtagelsen heraf. Han har gjort gældende, at Kommissionen ifølge de principper, som Domstolen fastslog i dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), og af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 115), skulle have indhentet disse supplerende oplysninger og beviser fra sanktionskomitéen eller den berørte medlemsstat og have meddelt ham dem »fra begyndelsen« for at overholde hans ret til forsvar og til adgang til domstolsprøvelse. Ifølge sagsøgeren er en fuldstændig videregivelse af disse oplysninger og beviser ikke betinget af, at der indledes en retslig procedure, men den skal under alle omstændigheder gå forud for en sådan, således at udøvelsen af retten til forsvar sikres.

131 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Domstolen i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), klart tilkendegav, at den skulle indhente alle de påberåbte fortrolige oplysninger og beviser, og at den derefter selv afgjorde, hvad der skulle meddeles den berørte, i overensstemmelse med principperne i dom af 4. juni 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:36). I den foreliggende sag har Det Forenede Kongerige forsøgt at undgå Rettens retslige garantier, idet den anmodede denne om at støtte sig på dets egen vurdering af, om de fremlagte oplysninger var i overensstemmelse med de kriterier, som blev fastslået i nævnte dom. Argumentet om, at enhver stat, der foreslår sanktionskomitéen en udpegelse, herefter selv afgør, hvilke oplysninger, der kan fremlægges for Retten, er grundlæggende forkert.

132 Hvad nærmere bestemt angår de beviser, som er blevet fundet på hans bopæl under en ransagning, har sagsøgeren henvist til, at han blev frikendt i den strafferetlige sag, der blev anlagt mod ham i forbindelse med disse beviser. Han har anført, at hvis han havde vidst, at Kommissionen havde til hensigt at bruge disse beviser mod ham, ville han have kunnet forsøge at tage til genmæle på tilsvarende måde. Det kræver tid og kræfter at få fat i udskrifter eller andre aktstykker fra den omhandlede straffesag, mens Det Forenede Kongeriges regering er i besiddelse af udskrifterne og de diskulperende oplysninger og beviser, som dannede grundlag for juryens frifindelse af ham. Under disse omstændigheder ville det være urimeligt at forvente af sagsøgeren, at han, med betydelige omkostninger og en betydelig indsats, fremlagde de diskulperende oplysninger og beviser. Sagsøgeren har anført, at dette eksempel demonstrerer behovet for, at de diskulperende oplysninger og beviser, som er i Det Forenede Kongeriges besiddelse, videregives til Retten efter anmodning fra Kommissionen.

133 Sagsøgeren har endvidere anført, at Retten ikke bør støtte sig på konstateringer, som er ufordelagtige for ham, der hidrører fra retslige procedurer i Det Forenede Kongerige, som han ikke var part i, og som han derfor ikke har kunnet forsvare sig imod. Hvad angår den omstændighed, som Det Forenede Kongerige har fremført, at disse retslige procedurer er blevet gennemført i overensstemmelse med EMRK's artikel 6 og chartrets artikel 47, har sagsøgeren repliceret, at selv om dette var tilfældet for så vidt angår de berørte personer, gælder det ikke for hans vedkommende, eftersom han end ikke var part i disse procedurer.

134 Endelig har sagsøgeren, for så vidt som Det Forenede Kongerige har henvist til retslige procedurer, som han selv har været part i, navnlig til prøvelse af de af HM Treasury (Det Forenede Kongeriges finansministerium) fastsatte vilkår og af FCO's afgørelse om ikke at anmode om, at hans navn blev fjernet fra sanktionskomitéens liste, gjort gældende, at disse procedurer ikke svarer til den foreliggende procedure, og at de tager sigte på et andet resultat.

135 I denne henseende, og som Domstolen fastslog i præmis 136 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), indebærer overholdelsen af den berørte persons grundlæggende rettigheder, nærmere bestemt retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, at Unionens retsinstanser i tilfælde af en retlig tvist skal efterprøve, navnlig om de

grunde, der er angivet i sanktionskomitéens begrundelse, er tilstrækkeligt præcise og konkrete, og, i givet fald, om de faktiske omstændigheder, der svarer til en angiven grund, er godtgjort, henset til de oplysninger, der er fremlagt.

136 I den foreliggende sag identificerer begrundelsen og det første og det andet tillæg til begrundelsen i overensstemmelse med de krav, der er fastslået i retspraksis, i det mindste visse af de individuelle, specifikke og konkrete grunde til, at de kompetente myndigheder er af den opfattelse, at sagsøgeren skal være omfattet af restriktive foranstaltninger (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 140).

137 Nærmere bestemt består de grunde og, især, det første og det andet tillæg til begrundelsen, som blev meddelt sagsøgeren, ikke udelukkende af generelle udsagn, men de indeholder også mange detaljer og præcise oplysninger vedrørende såvel identiteten af de berørte personer som tid, sted, kontekst og øvrige omstændigheder vedrørende de omhandlede aktiviteter.

138 Hvad angår spørgsmålet, om de faktiske omstændigheder, der svarer til disse grunde, kan anses for godtgjort, henset til de oplysninger, der er fremlagt, som omhandlet i præmis 136 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), forudsætter det en efterprøvelse af, om der er »tilstrækkeligt belæg« for disse omstændigheder til, at den anfægtede forordning kan anses for at være baseret på »et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag« (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 119), idet grundene til en opførelse på den anfægtede liste kan være baseret på »mistanke om deltagelse i terrorhandlinger med forbehold for prøvelsen af, om mistanken er velbegrundet« (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 149).

139 I den foreliggende sag er det ganske vist korrekt, at der på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse ikke var blevet fremlagt nogen oplysning eller noget bevis til støtte for de grunde, der var angivet heri over for sagsøgeren.

140 Hvad angår de nye oplysninger og beviser, som blev fremlagt i bilag B.5 til svarskriftet, og de dertil svarende appendikser, har Kommissionen med rette besvaret sagsøgerens argumentation, som er gengivet i præmis 130 ovenfor, med, at han sammenblander to forskellige spørgsmål, nemlig for det første det proceduremæssige krav om en tilstrækkeligt specifik begrundelse og om meddelelse af denne til den berørte under den administrative procedure (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 111-116), og for det andet den efterprøvelse, som skal foretages af Unionens retsinstanser, af, om den således meddelte begrundelse er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag, efter i givet fald at have anmodet den kompetente EU-myndighed om at fremlægge, eventuelt fortrolige, oplysninger eller beviser, som er relevante med henblik på en sådan undersøgelse (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 117-120). De nye oplysninger og beviser, som blev fremlagt i bilag B.5 til svarskriftet, er netop bestemt til at tjene dette formål, og det er i overensstemmelse med de principper, som Domstolen fastslog i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), at tage dem i betragtning med henblik på den legalitetsprøvelse, som det påhviler Retten at udøve.

141 Hvad angår sagsøgerens argument om, at Kommissionen ikke kan støtte sig på nye oplysninger eller beviser, som han ikke har haft mulighed for at tage til genmæle over for, er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgeren har haft mulighed for at tage til genmæle over for disse nye oplysninger eller beviser i replikken og i retsmødet.

142 For så vidt angår sagsøgerens argument, som er gengivet i præmis 131 ovenfor, om, at det påhviler Unionens retsinstanser at indhente alle de påberåbte fortrolige oplysninger og beviser og selv at afgøre, hvad der skal meddeles den berørte, er der tale om en åbenbart urigtig fortolkning af dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518). I nævnte doms

præmis 122 anførte Domstolen således, at det ikke er et krav, at den kompetente EU-myndighed fremlægger samtlige oplysninger og beviser vedrørende den af sanktionskomitéen afgivne begrundelse for Unionens retsinstanser, eftersom det, såfremt den kompetente EU-myndighed ikke er i stand til at imødekomme anmodningen fra Unionens retsinstanser (f.eks. fordi den stat, der har udpeget vedkommende, eller sanktionskomitéen nægter at meddele den de omhandlede oplysninger og beviser), tilkommer disse alene at lægge de oplysninger og beviser til grund, som er blevet meddelt dem, med de konsekvenser, som er anført i nævnte doms præmis 123. Hvad angår Domstolens redegørelse i samme doms præmis 125 ff. for Unionens retsinstansers anvendelse af særlige fremgangsmåder ved behandlingen af fortrolige oplysninger og beviser forudsætter den, som det fremgår af denne doms præmis 124, at sådanne oplysninger eller beviser på forhånd og frivilligt er blevet meddelt den af den kompetente EU-myndighed, ledsaget af en anmodning om fortrolig behandling i forhold til sagsøgeren. Selv hvis dette er tilfældet, har Domstolen desuden i præmis 127 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), med henvisning til præmis 63 i dom af 4. juni 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:363), præciseret, at hvis denne myndighed modsætter sig at meddele Unionens retsinstanser alle eller en del af disse oplysninger eller beviser, sammen med en anmodning om fortrolighed i forhold til den berørte person, skal disse foretage en prøvelse af lovligheden af den anfægtede retsakt udelukkende på grundlag af de oplysninger, der er blevet meddelt dem.

143 For så vidt angår sagsøgerens argument vedrørende de beviser, som blev fundet under en ransagning i hans hjem (jf. præmis 132 ovenfor), er der ikke grundlag for at tiltræde det, eftersom det var gennem konstateringerne på grundlag af disse beviser, som med endelig gyldighed blev foretaget af High Court, at disse beviser blev taget i betragtning i den officielle erklæring. For så vidt som sagsøgeren har henvist til, at han blev frikendt i den straffesag, som blev anlagt mod ham i forbindelse med disse beviser, er det tilstrækkeligt, jf. bedømmelsen af det tredje anbringendes andet led, at henvise til, at det krav til bevisets styrke, som finder anvendelse i den foreliggende sag, ikke er det samme som det, der finder anvendelse i straffesager.

144 Med hensyn til sagsøgerens argument, som er sammenfattet i præmis 133 ovenfor, om, at Retten ikke bør tage hensyn til konstateringer, som er foretaget af Det Forenede Kongeriges domstole i sager, som han ikke var part i, har Kommissionen med rette bemærket, at for så vidt som de pågældende konstateringer bidrager til at godtgøre, at der foreligger rimelige grunde til at nære mistanke om eller antage, at sagsøgeren har tilknytning til Al-Qaida, og dermed understøtte beskyldningerne i begrundelsen, har Kommissionen med rette anført, at de er relevante og kan tages i betragtning af Retten. Det er ligeledes med rette, at Kommissionen har gjort gældende, at Retten kan tillægge disse konstateringer særlig betydning, eftersom de er foretaget af en kompetent national ret inden for rammerne af retslige procedurer, som er gennemført i overensstemmelse med EMRK's artikel 6 og chartrets artikel 47.

145 Hvad endelig angår de af Det Forenede Kongerige påberåbte retslige procedurer i Det Forenede Kongerige, i hvilke sagsøgeren var part, har det ingen relevans, at disse procedurer ikke svarer til den foreliggende procedure, og at de sigtede mod et andet resultat, eftersom de omfatter oplysninger eller beviser, som er egnede til at støtte beskyldningerne mod sagsøgeren i sanktionskomitéens begrundelse.

146 Det følger i det hele af det ovenfor anførte, at Retten kan tage hensyn til samtlige nye oplysninger og beviser i bilag B.5 til svarskriftet.

[*udelades*]

177 Efter dette samlede overblik over den officielle erklæring og efter omhyggeligt at have taget samtlige oplysninger og beviser, der er vedlagt som appendikser hertil, i øjesyn, er Retten overbevist om, at i det mindste visse af de grunde, som er angivet i begrundelsen og det første og det andet tillæg til

begrundelsen, således som de blev meddelt af sanktionskomitéen, er tilstrækkeligt understøttet af nævnte oplysninger og beviser til, at de fremstår som værende baseret på et særligt solidt faktuelt grundlag, der modstår sagsøgerens vage forsøg på at tilbagevise dem.

178 Der skal også tages hensyn til, at sagsøgeren havde andre retsmidler til sin rådighed, men valgte ikke at udnytte dem.

179 For det første har Det Forenede Kongerige fremhævet, at sagsøgeren på intet tidspunkt efter den oprindelige opførelse af hans navn på sanktionskomitéens liste har forsøgt at kontakte den ombudsmand, som De Forenede Nationers Sikkerhedsråd har udnævnt i overensstemmelse med sin resolution 1904 (2009), med henblik på at opnå, at denne iværksatte en indgående undersøgelse, som ville kunne føre til, at hans navn blev slettet af sanktionskomitéens liste, selv om Sikkerhedsrådets resolution 2161 (2014) (punkt 48) opfordrer staterne til at »tilskynde personer og enheder, der overvejer at anfægte eller allerede anfægter deres opførelse på [sanktionskomitéens liste] ved nationale eller regionale domstole, til at forsøge at blive slettet af [nævnte liste] ved at indgive en anmodning herom til ombudsmandsinstitutionen«. Der foreligger ingen rationel grund til ikke at have gjort dette, så meget desto mindre som sagsøgeren hævder at råde over argumenter, der taler for at slette hans navn fra sanktionskomitéens liste.

180 Efter at have anlagt sag for High Court den 28. januar 2013 til prøvelse af FCO's afgørelse af 1. november 2012 om ikke at fremsætte en anmodning på hans vegne om at slette hans navn af sanktionskomitéens liste, hævede sagsøgeren for det andet denne sag ved et indenretligt forlig (consent order) den 17. oktober 2013 (appendiks 4 til den officielle erklæring), efter at High Court havde accepteret, at FCO for at begrunde denne afgørelse anvendte fortrolige beviser, som kun retten og ikke sagsøgeren havde adgang til.

181 Denne retslige strategi kan ikke som sådan lægges sagsøgeren til last, men den bidrager heller ikke til at afkræfte den mistanke, som berettiget er rettet mod ham, henset til de oplysninger og beviser, som er gennemgået ovenfor.

182 På ovenstående baggrund skal i det mindste visse af de grunde, som er nævnt i begrundelsen og det første og det andet tillæg til begrundelsen, anses for at være tilstrækkeligt præcise og konkrete, for at være underbyggede og for i sig selv at udgøre et tilstrækkeligt grundlag for den anfægtede afgørelse (dom af 18.7.2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 130).

183 Heraf følger, at i det mindste visse af de beskyldninger, som er rettet mod sagsøgeren i begrundelsen og det første og det andet tillæg til begrundelsen, var egnede til at begrunde vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for ham på EU-plan.

184 Det fjerde anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

Det femte anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

185 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er ulovlig, for så vidt som Kommissionen har undladt at foretage en proportionalitetsprøvelse, hvorved sagsøgerens grundlæggende rettigheder afvejes i forhold til den faktiske risiko, som han anses for at udgøre på nuværende tidspunkt.

186 Kommissionen har, støttet af Rådet, anfægtet denne argumentation og henvist til præmis 360-363 i dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461).

187 Det fremgår således af dom af 3. september 2008, Kadi I (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), at indefrysningen af midler, finansielle aktiver og andre økonomiske ressourcer, der tilhører personer udpeget af Sikkerhedsrådet eller sanktionskomitéen som personer med tilknytning til Usama bin

Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban, under hensyn til, at den har et formål af en så grundlæggende almen interesse for det internationale samfund som kampen med alle midler, i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt, mod de trusler mod international fred og sikkerhed, som terrorhandlinger indebærer, ikke i sig selv kan anses for uegnet eller uforholdsmæssig (jf. dom af 3.9.2008, Kadi I, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 363 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning og analogt dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 120-130). Det er imidlertid nødvendigt ved vedtagelsen af disse foranstaltninger at sikre sig, at de berørte personers processuelle rettigheder, og navnlig deres ret til forsvar, er blevet overholdt (jf. i denne retning dom af 3.9.2008, Kadi I, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 367-370). I den foreliggende sag fremgår det af gennemgangen af de øvrige anbringender, der er fremsat til støtte for søgsmålet, at sagsøgerens processuelle rettigheder er blevet behørigt overholdt under processen for fornyet vurdering af grundene til opførelsen af hans navn på den anfægtede liste.

188 For så vidt som sagsøgeren nærmere bestemt har kritiseret Kommissionen for ikke selv at have foretaget en afvejning af de restriktioner, som han er genstand for, over for hans grundlæggende rettigheder og den risiko, som han anses for at udgøre, er det tilstrækkeligt at fastslå, at en sådan afvejning hverken er foreskrevet i den lovgivning, der finder anvendelse, eller taget i betragtning i retspraksis. Domstolen har derimod, i præmis 107 i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), fastslået, at når sanktionskomitéen inden for rammerne af Sikkerhedsrådets relevante resolutioner har besluttet at opføre et navn på en person på sin konsoliderede liste, skal den kompetente EU-myndighed som opfølgning på denne beslutning på medlemsstaternes vegne træffe den afgørelse at opføre vedkommendes navn eller opretholde opførelsen på den anfægtede liste på grundlag af den af sanktionskomitéen fremsendte begrundelse. I denne sammenhæng er de eneste forpligtelser, der påhviler den kompetente EU-myndighed, dem, som Domstolen identificerede i præmis 111 og 112 (overholdelse af retten til forsvar), 114 (omhyggelig og upartisk undersøgelse af, om de fremførte grunde er velbegrundede) og 116 (begrundelse, der indeholder de individuelle, specifikke og konkrete grunde til, at de kompetente myndigheder anser den berørte person for at skulle være omfattet af restriktive foranstaltninger) i dom af 18. juli 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518). I den foreliggende sag fremgår det ligeledes af gennemgangen af de øvrige anbringender, der er fremsat til støtte for søgsmålet, at disse forpligtelser er blevet behørigt overholdt under processen for fornyet vurdering af grundene til opførelsen af sagsøgerens navn på den anfægtede liste.

189 Hvad angår forholdsmæssigheden af den anfægtede afgørelse, henset til den tid, der var forløbet siden opførelsen af sagsøgerens navn på den anfægtede liste, er det ganske vist korrekt, at sagsøgerens pengemidler havde været indefrosset i lidt over seks år på tidspunktet for vedtagelsen af nævnte afgørelse, der alene udgør genstanden for den domstolsprøvelse, som foretages af Retten inden for rammerne af det foreliggende søgsmål.

190 Som der er redegjort for ovenfor, er opretholdelsen af opførelsen af sagsøgerens navn på sanktionskomitéens liste og dermed, efter fornyet vurdering, på den anfægtede liste ikke blot baseret på sanktionskomitéens oprindelige begrundelse, men også på forskellige nyere vurderinger af den fare for den nationale og internationale sikkerhed, som sagsøgeren fortsat udgjorde, der blev foretaget af såvel FN-instanser som af de kompetente myndigheder og domstole i Det Forenede Kongerige. Navnlig var der på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse forløbet mindre end halvandet år, siden High Court havde kendt Security Services vurdering, hvorefter sagsøgeren fortsat var en ledende islamisk ekstremist i Det Forenede Kongerige med forbindelse til et betydeligt antal ekstremistiske personer, gyldig (jf. præmis 175 ovenfor).

191 Endvidere er Retten, som allerede anført i præmis 181 ovenfor, af den opfattelse, at sagsøgeren ved at afholde sig fra at rette nogen form for henvendelse til De Forenede Nationers ombudsmand (jf. præmis 179 ovenfor) og give afkald på at forfølge søgsmålet for High Court (jf. præmis 180 ovenfor) har udvist en adfærd, som ikke bidrager til at afkræfte den mistanke, som berettiget er rettet mod ham, henset til de oplysninger og beviser, som er behandlet ovenfor.

192 Sagsøgeren har i øvrigt ikke fremlagt nogen konkret oplysning eller noget konkret bevis, som er egnet til at godtgøre, at han ikke længere udgør en trussel mod den nationale og internationale sikkerhed.

193 På denne baggrund kan den anfægtede afgørelse ikke anses for at være uforholdsmæssig, henset til den tid, der var forløbet siden opførelsen af sagsøgerens navn på den anfægtede liste.

194 Følgelig skal det femte anbringende, og dermed søgsmålet i sin helhed, forkastes som ugrundet.

Sagens omkostninger

195 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

196 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling):

1) Sagen afvises, for så vidt som den vedrører annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 14/2007 af 10. januar 2007 om 74. ændring af Rådets forordning (EF) nr. 881/2002 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder, der har tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban, og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 467/2001, for så vidt som den vedrører Mohammed Al-Ghabra.

2) I øvrigt frifindes Europa-Kommissionen.

3) Mohammed Al-Ghabra bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

4) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Rådet for Den Europæiske Union bærer deres egne omkostninger.

Papasavvas Bieliūnas Forrester

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. december 2016.

Underskrifter